

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. O.**, zast. JUDr. Robertem Lososem, advokátem, se sídlem nám. Republiky 3, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č. j. 020700/2018/KUSK, sp. zn. SZ 135354/2017/KUSK ÚSR/Šti, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2020, č. j. 55 A 43/2018 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jílové u Prahy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 9. 2017, č. j. MJuP/08119/2017, sp. zn. SZ MJuP/06500/2017/SÚ/Ry, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o umístění stavby „branka v oplocení“ na pozemku st. p. X v k. ú. V. n. V.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobu, v níž uvedla, že je podílovým spoluvlastníkem s podílem $\frac{3}{4}$ na nemovitostech zapsaných na LV X pro obec a k. ú. V. n. V., mj. i pozemku st. p. X. Dále uvedla, že žalovaný nesprávně posoudil výkon vlastnického práva žalobkyně k pozemku dotčenému stavbou, stejně tak její omezení ve veřejném zájmu. Z hlavního výkresu grafické části platného územního plánu obce Vrané nad Vltavou je zřejmé, že část pozemku žalobkyně st. p. X v k. ú. V. n. V., na

které bylo žalobkyní žádáno o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tvoří tzv. veřejné prostranství. V územním plánu však není jednoznačně určeno, jaké konkrétní využití má mít tato stavbou dotčená část veřejného prostranství. Pokud se předpokládá hlavní využití pozemku st. p. X jako ulice, žalobkyní žádaným umístěním stavby nenastane rozpor s využitím pozemku v územním plánu. Stavba „branky v oplocení“ svým umístěním nijak nenaruší přístup na veřejné prostranství a nezamezí volnému přístupu na celé veřejné prostranství ulice V Uličce, jak uvádí stavební úřad. Veřejné prostranství po celé své ploše zůstane nadále přístupné širší veřejnosti. Žalobkyní navrhovaná stavba veřejné prostranství pouze přerušuje, což využití pozemku v rámci územního plánu nijak nevylučuje.

[3] Na pozemku se nenachází žádná stavba místní ani jiné komunikace. Pouze někteří z obyvatel obce občasně používají část pozemku žalobkyně, na němž je fakticky vyšlapaná pěšina a který je doposud volně přístupný, jako cestu, kterou se zkracují příchod na přiléhající vlakovou zastávku. Tato cesta však rozhodně neplní pro účely přístupu veřejnosti k vlakové zastávce funkci nutně nezbytné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Ulice K Zastávce je cca o 50 m dále propojena s ulicí Vltavská, a to podstatně komfortnější cestou umožňující i jízdu osobních vozidel. Tímto způsobem a touto cestou mají všichni obyvatelé obce bez výjimky zajištěn přístup k vlakové zastávce a právě tato ulice je nenahraditelnou komunikační potřebou pro veřejnost. Žalobkyně dále uvedla, že předmětnou část jejího pozemku nelze považovat ani za tzv. účelovou komunikaci veřejně přípustnou podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., a s poukazem na rozsudek NSS č. j. 6 As 213/2015 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 268/06 uvedla, že nejsou splněny podmínky pro deklarování veřejně přístupné účelové cesty na jejím pozemku (souhlas vlastníka pozemku a souběžně s tím existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby). Z důvodu nesplnění obou těchto podmínek je zamítnutí stavby správními orgány nezákonným a neústavním omezením vlastnického práva žalobkyně. Navíc je žalobkyně nucena fakticky strpět bezplatné užívání svého pozemku, jež je v územním plánu součástí veřejného prostranství, čímž dle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 872/2003 obci vzniká bezdůvodné obohacení bez právního důvodu, když v případě žalobkyně není mezi spoluvlastníky pozemku a obcí užívání soukromého pozemku upraveno smlouvou za úplatu.

[4] V replice ze dne 16. 7. 2018 žalobkyně dodala, že žalovaným deklarované veřejné prostranství omezuje a významně zasahuje do užitých vlastností dotčeného pozemku, a tím do vlastnických práv žalobkyně, např. i snížením tržní hodnoty celé nemovitosti. Žalobkyně upozornila, že za užívání části pozemku dotčeného veřejným prostranstvím nenese odpovědnost obec, ale žalobkyně, která je povinna na vlastní náklady jej udržovat tak, aby nedošlo k případné újmě na zdraví osob se zde pohybujících, či majetku třetích osob. Žalobkyně uvedla, že umístěním požadované stavby sleduje omezení rizika újmy na zdraví a majetku zde se pohybujících osob ve stavebně technicky opotřebovaném prostoru průchodu na dotčeném pozemku.

[5] Krajský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Zmínil, že nové námitky žalobkyně vznesené až v replice odeslané dne 19. 9. 2018 představují opožděně uplatněnou žalobní argumentaci. Dodal, že z repliky žalobkyně vycházel v tom rozsahu, ve kterém byly řádně a včas uplatněné žalobní body toliko rozvinuty. Soud vycházel z toho, že mezi účastníky je nesporné, že část dotčeného pozemku ve spoluvlastnictví

pokračování

žalobkyně je podle územního plánu veřejným prostranstvím a že přinejmenším fakticky má povahu cesty.

[6] Konstatoval, že stavba branky by fakticky představovala zásadní omezení využití územním plánem vymezeného veřejného prostranství jako celku, jelikož by se stavbou branky ulice V Uliče rozdělila na dvě samostatné části a zcela zneprůchodnila. Byť by prostory byly vždy až k brance přístupné z jedné či z druhé strany, samotný průchod přes celé veřejné prostranství ulice V Uliče by zůstal zachován už jen vlastníkům dotčeného pozemku (či osobám disponujícím klíči k brance), nikoli již předem neurčité skupině lidí (veřejnosti). V tomto kontextu krajský soud za zcela přiléhavé označil odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, že by stavba branky představovala v rozporu s povahou veřejného prostranství vymezovaného územním plánem pro veřejnost bariéru, neboť by kategorizovala osoby, které mohou dotčený pozemek užívat.

[7] K argumentaci žalobkyně, že není zřejmé, jaké má být konkrétní využití dotčeného pozemku jako veřejného prostranství, soud v první řadě zdůraznil potřebu kontextuálního vnímání ploch vymezených v územním plánu. Vzhledem ke tvaru a návaznosti vymezeného veřejného prostranství, jenž je patrný již z katastrální mapy a podoby souvisejících pozemků p. č. X a p. č. X, popř. s přihlédnutím ke konfiguraci terénu, nelze mít pochyb o zamýšlené komunikační funkci vymezovaného veřejného prostranství, jelikož jiné varianty využití veřejného prostranství nepřichází v úvahu. Lze souhlasit se žalovaným, že pro věc není podstatné, zda část dotčeného pozemku slouží (má sloužit) konkrétně jako ulice, chodník nebo pozemní komunikace. V každém z těchto vyjmenovaných případů je totiž stavba branky neslučitelná s povahou takového veřejného prostranství na dotčeném pozemku, které má podle územního plánu obce sloužit každému bez omezení pro průchod územím. Určení, zda přes dotčený pozemek aktuálně v souladu s právem vede komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, nemá žádný význam, rozhodující totiž je, že podle platného územního plánu tam vést má.

[8] Za situace, kdy stavební úřad shledal u záměru žalobkyně provést stavbu branky rozpor s § 90 písm. a) zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a tím s cíli a úkoly územního plánování [§ 90 písm. b) stavebního zákona], nezbylo mu proto než postupovat podle § 92 odst. 2 stavebního zákona a žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí zamítnout. Krajský soud v této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2015, č. j. 9 A 21/2012 - 44, podle kterého: „[u]kládá-li stavební zákon stavebnímu úřadu, že má žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku zamítnout, jestliže předložený záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 písm. a) a b) stavebního zákona, nelze tento zákonem aprobovaný postup označit za omezení vlastnického práva vlastníka pozemku nad míru stanovenou zákonem, které je v rozporu s článkem 11 Listiny základních práv a svobod.“ Je-li tedy záměr žalobkyně v rozporu s platným územním plánem obce, který coby nástroj územního plánování jednoznačně upravuje funkční využití části dotčeného pozemku jako veřejné prostranství, nejedná se o nepřípustný zásah do vlastnického práva žalobkyně, nýbrž o omezení jejího vlastnického práva zákonem předvídané. Nelze zde hovořit ani o omezení vlastnického práva žalobkyně nad míru stanovenou zákonem, které je v rozporu s ústavním pořádkem (konkrétně čl. 11 Listiny základních práv a svobod). K tomu snad mohlo dojít přijetím územního plánu v podobě, s níž žalobkyně zjevně nesouhlasí, nicméně proti

omezení z něj plynoucímu se žalobkyně, resp. její právní předchůdci mohli v příslušné lhůtě bránit podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 s. ř. s. Nebyl-li podán ani návrh na tzv. incidenční přezkum územního plánu (argumentace žalobkyně proti samotnému územnímu plánu nesměruje a žalobkyně se ani nedomáhá jeho zrušení v předmětné části), nemůže se nyní soud těmito otázkami v řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí zabývat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Upozornila, že v žalobě namítla nesprávné posouzení výkonu svého vlastnického práva k části pozemku dotčeného záměrem a jeho nepřipustné omezení. Krajský soud se vypořádává pod body 17 až 30 se souladem či nesouladem stavebního záměru stěžovatelky s územním plánem a k uvedené zásadní žalobní námitce se vyjádřil pouze okrajově pod bodem 32 a dále se touto námitkou nezabýval. Absence jednoznačného určení a přípustného využití veřejného prostranství v územním plánu je podle stěžovatelky podstatnou vadou a nezákonností právě ve spojení s námitkou nezákonného a neústavního omezení výkonu jejího vlastnického práva.

[10] Obec zahrnutím pozemku stěžovatelky do veřejného prostranství bez jejího souhlasu a bez náhrady, za neexistence ničím nenahraditelné komunikační potřeby, nezákonným a neústavním postupem omezila výkon jejího vlastnického práva. Již v žalobě stěžovatelka poukázala na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 213/2015 a nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, z nichž vyplývá, že ústavně konformní omezení ústavního práva je možné pouze v případě veřejného zájmu, na základě zákona a za náhradu. Tyto podmínky v projednávaném případě absentují. Skutečnost, že daný pozemek zkracuje a usnadňuje pohyb v městské aglomeraci, není dostatečným důvodem pro citelné omezení jejího vlastnického práva. Existuje jiná alternativa přístupu pro veřejnost a přístup přes pozemek žalobkyně neplní roli nezbytné komunikační spojnice. Alternativní přístup přes pozemek žalobkyně je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoli však institutem veřejného práva, což zahrnutí pozemku stěžovatelky do územního plánu nezpochybňuje. S takto rozvedenými žalobními námitkami se krajský soud blíže nezabýval a důkazní návrhy žalobkyně, které zdůrazňovaly existenci jiné komunikační spojnice pro veřejnost v obci po pozemích ve vlastnictví obce, považoval za nadbytečné, takže se jimi nezabýval a k důkazu je neprovedl.

[11] Ani souhlasem stěžovatelky s veřejným užíváním jejího pozemku (další podmínkou ústavní konformity omezení vlastnického práva stěžovatelky) se krajský soud nezabýval. Stěžovatelka se většinovým spoluvlastníkem pozemku stala až po uplynutí jednorroční lhůty, v níž se mohla bránit přijetí územního plánu v podobě, s níž dnes nesouhlasí. Nelze klást k tíži stěžovatelky případnou nečinnost jejího právního předchůdce.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na definici veřejného prostranství obsaženou v § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a konstatoval, že veřejné prostranství je přístupné každému bez omezení, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. To ve svém důsledku znamená i omezení práv vlastníka, který musí respektovat, že takovýto prostor, byť v jeho vlastnictví, nemůže být oplocen, či jinak uzavřen, neboť by

pokračování

tak ztratil svoji funkci veřejného prostranství. Vlastník takového pozemku je povinen omezení spojená s povahou tohoto prostoru strpět. Realizací navrženého záměru, tj. fakticky oplocením jeho části by došlo k omezení přístupu na veřejné prostranství, což je v rozporu s jeho definicí. Není podstatné, zda pozemek jako veřejné prostranství slouží již v současnosti či nikoliv. Za podstatné žalovaný označil, že vymezení pojmu „veřejné prostranství“ nezahrnuje pouze „komunikace“, ale rovněž pojem „další prostory“, a že realizace stavby by znemožnila využití pozemku dle platného územního plánu, který správní orgány nejsou oprávněny přezkoumávat a je pro ně závazný. Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelky, že se nemohla bránit proti územnímu plánu, neboť vlastnictví k pozemku nabylo až po jeho schválení. V takovém případě totiž náleželo takové právo jejím právním předchůdcům. Námitky stěžovatelky proti územnímu plánu přesahují správní i soudní řízení, neboť jeho předmětem je umístění stavby.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.*

[16] Podle § 92 odst. 2 téhož zákona, *není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být obročeny zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.*

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatelka spatřovala v opomenutí žalobní argumentace, v níž namítala nezákonné a neústavní omezení výkonu svého vlastnického práva. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu.

[18] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí

vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, že se s touto námitkou stěžovatelky vypořádal v bodě 32 rozsudku, což ostatně také sama stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti. Krajský soud vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností a relevantní právní úpravy. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a výstižně, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Odůvodnění krajského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné, nikoli nepřezkoumatelné.

[20] K námitce stěžovatelky, v níž upozorňuje na absenci jednoznačného určení a přípustného využití veřejného prostranství v územním plánu Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že předmětem soudního přezkumu v posuzované věci není územní plán obce, jakožto opatření obecné povahy, ale rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o umístění stavby. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nevyužila v souvislosti s napadením rozhodnutí, v nichž byl územní plán užit, možnost incidenčního přezkumu tohoto opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s., není možné v posuzované věci jakkoliv přezkoumávat zákonnost územního plánu, z něhož správní orgány při posouzení věci vycházely. Již z tohoto důvodu nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, v níž absenci jednoznačného určení a přípustného využití veřejného prostranství v územním plánu označuje za podstatnou vadu a nezákonnost.

[21] Toliko pro úplnost tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že u funkční plochy „Veřejné prostranství“ je v územním plánu stanoveno hlavní využití pozemků v této ploše jako náměstí, náves, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň a další prostory přístupné bez omezení, pěší a cyklistické cesty, cyklopruhy. Přípustným využitím pozemků v této ploše je pro zklidněné místní komunikace (pouze v minimálně nezbytném rozsahu), stavby a zařízení dopravní infrastruktury (zastávky autobusu, veřejná parkovací stání), stavby a zařízení technické infrastruktury včetně veřejného osvětlení, prvky drobné architektury (sochy, altánky, kašny) a mobiliář (lavičky, odpadkové koše), telefonní budky, prodejní stánky, informační kiosky, drobná dětská hřiště (do 500 m²), místa pro třídění odpadu v mobilních nádobách, prvky místních informačních systémů, strouhy na povrchovou a drenážní vodu. Nepřípustné využití pozemků je pro veškeré stavby a činnosti neslučitelné a nesouvisející s hlavním a přípustným využitím.

[22] Uvedené určení a přípustné využití veřejného prostranství v územním plánu je podle Nejvyššího správního soudu dostatečně jednoznačné a určité, a nelze proto přisvědčit námitce stěžovatelky, v níž tvrdí opak. Nejvyšší správní soud dodává, že toto vymezení funkční plochy veřejné prostranství v územním plánu odpovídá § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), dle něhož jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto

pokračování

prostoru.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že záměr stavby stěžovatelky by měl za následek zamezení průchodu přes celé veřejné prostranství ulice V Uličce, jelikož tímto veřejným prostranstvím vymezeným územním plánem by po uskutečnění této stavby mohly procházet pouze osoby disponující klíči k brance, nikoli již kdokoli (veřejnost). Stavba branky je tudíž zcela nepochybně v rozporu s funkčním vymezením pozemku v územním plánu jako veřejné prostranství a jeho určením jako volně přístupného pro veřejnost. Záměr stavby stěžovatelky by totiž využití části dotčeného pozemku stěžovatelky jako veřejného prostranství znemožnil. Stavební úřad tudíž nepochybil, pokud žádost stěžovatelky o jeho umístění zamítl podle § 92 odst. 2 ve spojení s § 90 písm. a) stavebního zákona.

[24] K argumentaci stěžovatelky, že obec zahrnutím části pozemku ve vlastnictví stěžovatelky do veřejného prostranství bez jejího souhlasu a bez náhrady, za neexistence ničím nenahraditelné komunikační potřeby nezákonným a neústavním postupem omezila výkon jejího vlastnického práva, Nejvyšší správní soud v první řadě ve shodě s krajským soudem konstatuje, že právní předchůdci stěžovatelky nebrojili proti územnímu plánu, který část předmětného pozemku zahrnul do funkční plochy veřejného prostranství, a jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka ani nepodala incidenční návrh na zrušení v předmětné části územního plánu. V posuzované věci se tudíž nelze zákonností a přiměřeností začlenění části pozemku stěžovatelky do plochy veřejného prostranství v územním plánu zabývat, a není proto ani možné hodnotit, zda uvedené zařazení pozemku stěžovatelky v územním plánu představuje neústavní omezení jejího vlastnického práva. Jak již bylo uvedeno výše, předmět posuzované věci je jiný – zákonnost rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti stěžovatelky o umístění stavby. Platný územní plán byl závazným podkladem pro rozhodování o žádosti stěžovatelky a rovněž tak správní soudy jsou povinny z tohoto územního plánu vycházet.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka poukazuje, není pro posuzovanou věc relevantní a nevyvrací výše uvedené závěry. V posuzované věci se totiž nejednalo o určení, že se na pozemku nachází účelová komunikace, jako ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 As 213/2015, ani o odstranění překážek umístěných bez povolení příslušného silničního správního úřadu jako ve věci sp. zn. 6 As 80/2006. Stěžovatelkou zmíněný nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, správnost výše uvedených závěrů potvrzuje, neboť v něm Ústavní soud v bodě 38 mimo jiné vyslovil, že „akceptuje v obecné rovině názor Nejvyššího soudu, že omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr jistě platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno.“ Z ničeho přitom nevyplývá, že by se v posuzované věci jednalo o specifický případ restituce od veřejnoprávní korporace, v němž podle Ústavního soudu výše uvedený obecný závěr neplatí. Nejvyšší správní soud tak v návaznosti na výše uvedené uzavírá, že jestliže předchozí vlastníci nebrojili proti zařazení části předmětného pozemku v územním plánu do funkční plochy veřejné prostranství, přičemž ani stěžovatelka nevyužila možnosti podat návrh na zrušení

aplikované části územního plánu společně se žalobou v této věci, nepředstavuje zamítnutí žádosti o umístění branky v oplocení, která by bránila v přístupu veřejnosti na toto veřejné prostranství, nezákonný či dokonce neústavní zásah do vlastnického práva stěžovatelky a omezení jejího vlastnického práva v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

[26] Poukaz stěžovatelky na skutečnost, že přístup přes pozemek v jejím spoluvlastnictví neplní roli nezbytné komunikační spojnice, nevyvrací výše uvedený závěr, že předmětný pozemek je fakticky i dle územního plánu veřejné prostranství, jedná se o veřejností používaný průchod, a nelze tudíž průchod přes něj omezit stěžovatelkou navrženou stavbou branky. Jak již výstižně konstatoval krajský soud, stavba branky je neslučitelná s povahou dotčeného pozemku, který má jakožto veřejné prostranství obce sloužit veřejnosti k průchodu územím obce bez omezení. Existence jiné cesty, na kterou stěžovatelka poukazuje, tak nemá na posouzení věci vliv.

[27] Výtky stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v tom, že neprovedl její důkazní návrhy, které zdůrazňovaly existenci jiné nezbytné komunikační spojnice pro veřejnost v obci po pozemcích ve vlastnictví obce, není opodstatněná. Krajský soud totiž tyto důkazy neprováděl proto, že listiny dokládající situaci na místě jsou součástí správního spisu, jímž se ve správním soudnictví nedokazuje, a skutkový stav a průběh správního řízení je ze správního spisu dostatečně patrný. Není tedy pravdou, že je považoval za nadbytečné, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu